

Славан край

Събрани истории

ДЖЕН КАЛОНИТА

Превод от английски език
Красимира Абаджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Conceal, Don't Feel: A Twisted Tale*

Copyright © 2019 Disney Enterprises, Inc.

All rights reserved.

Превод Красимира Абаджиева

© Егмонт България, 2019

Редактор Ваня Петкова

Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2329-5

*На Джоан Кук и Кристен Марино,
мои съмишленички и почитателки на
„Замръзналото кралство“:*

– ДЖ. К.

ГЛАВА 1

Елза

– ЕЛЗА, ПРИНЦЕСАТА НА АРЕНДЕЛ!

Момичето застана на крачка пред родителите си и площадът гръмна от ръкопляскания. Стотици млади и стари поганици размахваха кралското знаме, хвърляха цветя и надаваха радостни възгласи. Някои се бяха покатерили върху каруци, деца стърчаха на раменете на бащите си и от всички прозорци надничаха хора, за да зърнат принцесата. Родителите ѝ бяха свикнали да общуват с кралството си, но едва навършила осемнайсет, Елза отскоро беше поканена да се присъедини към тях на официалните им прояви и пътувания.

Ако питаша нея, определено би предпочела да се скрие в сянката им, ала задълженията я зовяха.

– Добре дошла, принцесо Елза! – викаха хората.

Елза и родителите ѝ стояха на специално издигнат за събитието подиум, който гледаше към огромния двор извън портите на двореца, и ѝ предлагаше удобен зрителен

тъгъл, но също и я караше да се чувства като на показ. И това я притесняваше.

– Виж! Това е принцесата на Арендел! – чу тя една майка да казва на мъничката си гъщеря. – Не е ли красива? Дай ѝ подаръка си!

Малкото момиченце стоеше пред подиума, с букет от лилав пурен, любимото цвете на Елза. Всеки път, когато то се протегнеше да подаде букета на Елза, беше изблъсквано от тълпата.

Елза погледна майка си за напътствие. Кралицата ѝ кимна едва доловимо и принцесата слезе по стъпалата, придържайки края на бледосинята си рокля, която беше съчетала с подходящо сако за случая. Очите ѝ бяха светли, като на кралицата, но русата ѝ, вдигната на плетен кок коса беше в същия нюанс като на баща ѝ.

– Благодаря много за прекрасните цветя! – рече Елза на детето, поемайки грациозно букета, преди да се върне отново на подиума, за да произнесе словото си пред тълпата. Баща ѝ я беше учил как да се гържи и да говори пред народа.

– Имаме удоволствието да ви приветстваме този следобед на откриването на скулптурата на кралското семейство, която Аксел Луденбург така любезно подари на кралството ни! – поде тя. Хората заръкопляскаха. – И едно уточнение пред откриването: тъй като господин Луденбург е прекарал години над творбата си, допускам, че ще изглеждам далеч по-малка на възрастта, претворена в бронзовата статуя, отколкото съм днес, стояща тук пред вас.

Хората се разсмяха и Елза с гордост стрелна очи към баща си, тъй като шегата бе нейна идея. Той ѝ се усмихна окуражаващо.

– Приносът му за кралството ни е от първостепенно значение. – Елза отправи усмивка към скулптора. – А сега, без да губим повече време, бих искала да ви представя господин Луденбург! – И тя се отмести встрани, позволявайки на възрастния мъж да се присъедини към тях.

– Благодаря, принцесо! – Господин Луденбург ѝ се поклонил и бялата му брада почти докосна коленете му. След това той се обърна към множеството: – Признателен съм на крал Агнар и на кралица Айгуна, както и на милата ни принцеса Елза, за възможността да създам тази скулптура в тяхна чест. Смяя да се надявам, че произведението ми ще посреща всеки гост, прекрачил прага на двореца на Арендел. – Той надзърна към своя помощник, който се втурна напред, развърза въжето, придържашо платницето около скулптурата, разположена в средата на един фонтан, и го гръпна. – Нека ви представя кралското семейство на Арендел!

Разнесе се шумно възклицание от страна на тълпата, последвано от бурни аплодисменти.

За пръв път кралят, кралицата и Елза виждаха статуята в нейния завършен вид. Елза си спомни, че когато беше на около единайсет, господин Луденбург ѝ бе направил няколко портрета, за да ги използва при по-сетнешната си работа. Ала тя почти беше забравила за статуята, докато наскоро баща ѝ не ѝ бе напомнил, че ще трябва да произнесе реч по време на кралския ангажимент по откриването ѝ.

– Красива е! – каза Елза на господин Луденбург. И действително го мислеше.

Да наблюдава бронзовата скулптура, беше като да погледне към момент, замръзнал във времето. Господин

Луденбург бе изваял кралското семейство съвършено. Младоликият крал изглеждаше величествено с короната си и мантията си, застанал редом до красивата кралица с нейната тиара и изящно облекло. Сгушено между тях двамата бе едничкото им дете – Елза, принцесата на Арендел, която имаше вид на доста по-малка от своите осемнайсет години.

Елза усети прилив на емоции, съзирайки своето единайсетгодишно аз. Като единствено дете на владетелите, животът ѝ в двореца се беше оказал неимоверно самотен. Родителите ѝ бяха заети със своите кралски дела и независимо че имаше многобройни занятия, тя прекарваше немалко време в шляене из празните зали и в чудене какво да прави, докато часовете се нижеха бавно. Разбира се, майка ѝ и баща ѝ бяха осигурили приятели в игрите – деца на благородници и техни приближени, ала не беше същото като да има братче или сестриче, с което да расте заедно, споделяйки си всичко. Това беше тъга, която таеше в себе си, тъй като не желаше в никакъв случай да натоварва родителите си със своите чувства. След като роди Елза, майка ѝ не можеше да има повече деца.

– Мамо, скулптурата ни е прекрасна, нали? – попита Елза.

Майка ѝ стоеше притихнала до нея. Елза наблюдаваше как сините очи на кралицата обхождат бавно всеки сантиметър от статуята, преди да отпусне дълбока, мъчно доловима въздишка. Когато кралицата върна погледа си към Елза, очите ѝ изглеждаха тъжни.

– Наистина е така – каза тя, стисвайки ръката на гъщеря си. – Един чудесен и точен портрет на семейството ни, нали? – Догаде тя към краля.

За толкова радостен повод видът на родителите ù бе леко меланхоличен. Дали не се дължеше на това, че статуята се отнасяше до времето, в което майка ù и баща ù бяха доста по-млади? Натъжаваха ли се от мисълта колко стремглаво бе отлетяло времето? Баща ù неизменно говореше за гения, в който Елза щеше да се възкачи на трона, въпреки факта, че той все още беше изпълнен с енергия крал. Елза се поколеба кое бе онова, което толкова ги натъжи, но реши да не любопитства. Не биваше да разпитва родителите си пред хората наоколо.

– Да, възхитен съм – отговори той и надзърна към Елза. Като че искаше да добави още нещо, но се възпря. – Елза, редно е да благодарим на поданиците ни, че дойдоха на откриването. – Рече накрая. – Време е да се прибираме в двореца, за да посрещнем гостите за вечерята в чест на господин Луденбург.

– Да, татко – отвърна Елза и стори онова, което ù бе казано.

* * *

– Наздраве за Аксел Луденбург и неговата изящна творба! – каза кралят, вдигайки сребърния си бокал над банкетната маса в Голямата зала, и гостите го последваха.

– За Аксел! – извикаха те и чашите им иззвънтяха.

Храната беше в изобилие, а компанията около дългата маса – шумна и весела. Кралят бе помолил лорд Петерсен, своя най-доверен приятел, да се присъедини към тържеството. Семейството на господин Луденбург, което беше пристигнало с кораб чак от владенията Уеселтън, с които Арендел бе в дългогодишни търговски отношения,

също беше тук. Херцогът на Уеселтън бе дошъл с тях и седеше до Елза.

– Наздраве за Арендел и Уеселтън! – нагаде глас той и се надигна от мястото си. Беше твърде гръмогласен за толкова гребен на ръст човек. Елза не успя да се размине с мисълта, че той беше поне с глава по-нисък от повечето гости на масата. – Да живеят и процъфтяват нашите две страни!

– За Арендел и Уеселтън! – повториха всички.

Елза чука чашата си с тази на майка си.

– Толкова съм радостен, че най-сетне имаме възможността да вечеряме заедно! – обърна се херцогът към майка ѝ, след като чиниите от вечерята бяха отнесени и прислужката се подготвяше да внесе десерта. – Удоволствие е да се срещна с принцесата и да се уверя в светлото бъдеще, което чака Арендел. – Веждите му се сбърчиха. – Отдавна съм забелязал, че тя не се появява на много обществени събития.

Усмивката любезно се върна на лицето на Елза, ала тя не отрони нищо. Една от задачите на това да бъдеш принцеса, както майка ѝ не спираше да ѝ напомня, бе да изслушваш хората, но да не взимаш гумата, докато не изникне нещо действително важно, което има за казване.

– Дъщеря ми е толкова заета с уроците си, че не сме я и молили да ни придружава на обществени събития – поясни му майка ѝ и погледна към господин Луденбург. – Но, естествено, не можем да се лишим от присъствието ѝ при откриването на семейната ни скулптура. Затова и сме се събрали тази вечер – да честваме семейството! – заключи кралицата.

Елза покри устата си с ръка, за да не я издаде самодо-

Волната ѝ усмивка. На майка ѝ определено ѝ се отдаваше да води разговорите в желаната посока.

Елиза за първи път се натъкваше на херцога на Уеселтън. И вече можеше да заяви, че предпочиташе херцога на Блейкстън, който имаше добри очи и винаги идваше в двореца с джобове, пълни с шоколад, който тайно ѝ подаваше, докато траеха откровено досадните разговори на вечеря.

Поправка: докато траеха *важните преговори*. И – както майка ѝ все ѝ напомняше – трябваше да е готова за трона, когато настъпеше моментът. Дните ѝ минаваха в уроци по писане, природонаучни занятия, придобиване на управленчески умения и поведение на официални срещи. Освен това вече беше и достатъчно голяма, за да присъства на приемите, давани в двореца, които така или иначе бяха многобройни. Приключили бяха дните, в които тя просто бе представяна на гостите, колкото да ги поздрави, а сетне бе изпращана в друга стая, за да вечеря. Животът ѝ беше по-малко самотен, но все още копнееше за някого на същата възраст като нейната, с когото да общува и споделя. Дните с гостуването на другарите в игрите бяха отминали.

– Съгласен съм, напълно съм съгласен! Но на такова умно момиче трябва да се предоставя възможност да участва във всички важни дела! – херцогът стовари ръка върху масата, за да подсили казаното. Той обаче се раздвижи толкова много, докато говореше, че перуката върху плешивата му глава заподскача, размествайки се.

– Точно така, Ваша милост! – каза лорд Петерсен, включвайки се в разговора. – Тя вече е млада дама и е готова да участва в разговорите за кралството.

Елза му се усмихна. Баща ѝ и лорд Петерсен бяха толкова близки, че той не беше просто съветник, а част от семейството. Ето защо тя винаги го бе възприемала като свой чичо. Именно като неин чичо той я беше предупредил преди вечерята за склонността на херцога да гърдори и да се перчи.

– Точно така! – съгласи се херцогът. – Принцесо Елза, предполагам, че по време на занятията си сте научили много за фиордите и колко ключови могат да бъдат. – Елза кимна. – Е, в Уеселтън моят дядо е открил първия фиорг. И на него гължим...

Херцогът продължи да нарежда монотонно, докато лорд Петерсен не прочисти гърлото си:

– Удивително, Ваша милост! Може би ще успеем да завършим този разговор по-късно? Ала желаете ли първо да похапнем десерт? – И той се извърна, преди херцогът да смогне да го прекъсне. – Господин Луденбург, моля, насладете се на десерта!

Като по поръчка прислугата изникна на вратата с плата, отрупани с плодове и сладкиши, които бяха поставени на масата.

– В Уеселтън имаме колкото си пожелаете лакомства! – побърза да се похвали херцогът, докато си взимаше парче торта и две бисквити.

Елза съзнаваше, че не е редно да си го мисли, но Уеселтън ѝ звучеше като Уизълтаун*, пък и херцогът малко или много имаше вид на невестулка. Тя надникна към баща си. Дали и той бе забелязал приликата между херцога и името на родното му място? Мислите на баща ѝ винаги бяха някак непроницаеми. В този момент той разговаря-

* От англ. *weasel* – невестулка и *town* – град. – Б.р.

ше със съпругата на господин Луденбург. Лорд Петерсен говореше със скулптора за следващия му проект, което от своя страна остави херцога, самата Елза и майка ѝ безучастни спрямо който и да било от двата разговора.

– Ваше Величество, гъщера ви е прелестна! – каза херцогът, карайки Елза незабавно да почувства угризения заради мислите си. – Ще бъде кралица на кралиците!

– Благодаря – отвърна майка ѝ. – Безусловно ще е така.

– Родителите ми са ме обучили по най-добрия начин. – Допълни Елза, усмихвайки се на майка си. – Щом настъпни денят, знам, че ще съм готова да застана начело на Арендел.

Херцогът я стрелна с интерес.

– Да, да, убеден съм. Просто е жалко, че сте единствената наследница. Знаете ли, че кралят на Южните острови има тринайсет снове, претендиращи за трона?

Елза стисна бокала си с две ръце, за да не се изкуши да отговори нещо, което не е възпитано. Странно, но бокалът беше леденостуден.

– Господине, не смятам, че...

Майка ѝ побърза да я прекъсне:

– Елза иска да каже, че това са много наследници. – Майка ѝ изглеждаше невъзмутима, защото бе получавала този въпрос и преди. – Късметът ми е бил такъв: да имам едно-единствено дете, но пък изненадите ни дебнат отвсякъде. – Тя надзърна към Елза, а очите ѝ заускриха. – Знам, че тя ще се справи с всичко.

– На кралството ни е необходим силен преводачел – намеси се Елза с твърд глас. – И то вече разполага с такъв в мое лице.

– Ами ако нещо ви попречи да седнете на трона? –

намръщи се херцогът.

– Не се тревожете, ние имаме грижата за Арендел и се справяме чудесно – успокои го кралицата с усмивка.

Херцогът се почеса по главата и перуката му наново се размърда. Той отмести поглед от кралицата и погледна Елза над очилата си.

– Принцесата ще стане на възраст след няколко години, така че има ли вече на хоризонта кандидати за женитба? Един брак между нашите две нации или с друг наш търговски партньор би скрепил отношенията ни.

Елза се втрени в салфетката в скута си. Бузите ѝ пламнаха.

– Пред гъщеря ми има достатъчно време да си намери кандидат – отсече майка ѝ. – На този етап просто бихме искали да съсредоточи вниманието си върху отговорностите си към кралството.

Тестът по управленчески умения, който гувернантката на Елза ѝ бе дала тази сутрин, съдържаше далеч по-неотложни задачи от намирането на кандидат-женех.

– Благодаря за загрижеността ви, Ваша милост! – допълни Елза. – Намеря ли си подходящ кандидат, веднага ще ви уведомя. – Думите ѝ прозвучаха подигравателно, ала херцогът изглеждаше доволен от отговора ѝ. Майка ѝ я удостои с укорителен поглед, но Елза го прие насериозно.

Когато най-сетне херцогът се оттегли, а господин Луденбург и семейството му си взеха довиждане с кралското семейство, краля, кралицата и Елза се насочиха към личните си покои.

– Елза, гържа се чудесно! – похвали я майка ѝ. – Беше ненадмината в разговорите, а и херцогът онемя от познанията ти по водене на търговски преговори.

– Той бе не по-малко изненадан от мен самата – каза Елза. Изпитваше такова напрежение в раменете си, като че цяла вечер беше носила на тях тежестта на кралството си. Започваше да я боли и главата, ето защо просто копнееше за тишината на собствената си стая.

– Много се гордея с теб – каза баща ѝ, позволявайки си за пръв път тази вечер най-после да разкрие малко от чувствата си. Той се усмихна на майка ѝ и праметна ръка през рамото ѝ.

Елза обичаше да наблюдава родителите си заедно. Все още изглеждаха толкова влюбени. Трудно ѝ беше да не завижда мъничко за връзката, която имаха помежду си.

– Един ден ще бъдеш прекрасна кралица, Елза! – догаде баща ѝ.

– Благодаря, татко – отговори тя, ала не си позволи да се замисля много.

Имаше доста време до мига, в който щеше да стане кралица.